

ОЛЕКСАНДР ОЛЕСЬ

ЯЛИНКА

Раз я взувся в чобітки,
Одягнувся в кожушинку,
Сам запрягся в саночки
І поїхав по ялинку.
Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
А на мене зайчик — плиг!
Став ялинку віднімати.
Я — сюди, а він — туди...
«Не віддам, — кричить, — нізащо!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!
Не пущу, і не проси!
І цяцьками можна гратись:
Порубаєте ліси —
Ніде буде і сховатись.
А у лісі скрізь вовки,
І ведмеді, і лисиці,
І ворони, і граки,
І розбійниці-синиці».
Страшно стало... «Ой, пусти!
Не держи мене за поли!
Бідний зайчику, прости, —
Я не буду більш ніколи!»
Низько, низько я зігнувсь,
І ще нижче скинув шапку...

Зайчик весело всміхнувся

І подав сіреньку лапку.

ВЕСНЯНКА

А вже красне сонечко

Припекло, припекло,

Яснощире золото

Розлило, розлило.

На вулиці струмені

Воркотять, воркотять,

Журавлі курликають

Та летять, та летять.

Засиніли проліски

У ліску, у ліску...

Швидко буде землянка

Вся в вінку, вся в вінку.

Ой сонечку-батечку,

Догоди, догоди!

А ти, земле-матінко,

Уроди, уроди!

ВСЕ НАВКОЛО ЗЕЛЕНІЄ...

Все навколо зеленіє,

Річка ллється і шумить.

Тихо, тихо вітер віє

І з травною гомонить.
Як тут всидіти у хаті,
Коли все живе, цвіте,
Скрізь дзвенять
пташки крилаті,
Сяє сонце золоте?..
«Швидше, мамо, —
черевички!
Глянь, як весело в саду!
Ти не бійся — до кринички
Я і сам не підйду».

КАПУСТОНЬКА

Покинута, занедбана, на луку
Зеленіє капустонька у снігу,
А до неї стежечку не одну
Протоптали ніженьки по лану.
Догадайтесь, дітоньки, ви самі,
Хто ці робить стежечки узимі.
Я вам в цьому віршику не скажу,
Бо сам ще раз подивитись побіжу.

НАД КОЛИСКОЮ

Спи, мій малесенький, спи, мій синок.
Я розкажу тобі безліч казок.
Пощо ж ти віченьки знову розкрив?!
Спи, моя пташко, то вітер завив.
Стогне і вис уже він давно,
Б'ється і стука у наше вікно...

Геть, розбишако, в далекі степи!..
Спи, моя ластівко, солодко спи.
Ось уже й вітер зовсім зацімів...
Мабуть, заснуть під намет полетів...
Холодно зараз в лісах і лугах,
Все потонуло в глибоких снігах.
Бігають зайчики, мерзнуть, тремтять.
Затишок хочуть собі відшукать.
Ось вони вгледіли, кущик стоїть,—
Годі! Давно вже лисичка там спить.
Кинулись знову кудись на грядки, —
Ой, там ночують сьогодні вовки.
Краще ви в поле біжіть за лісок...
Знайдете там ви соломки стіжок, —
Глибше забийтесь, зарийтесь в снопки,
Щоб не знайшли вас голодні вовки...
Спи ж, мій малесенький, годі гулять...
Зайчики білі давно уже сплять.